

Zbiorowe interesy konsumentów – skutki wad sentencji decyzji Prezesa UOKiK.

Wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
z 15 października 2012 r.,
XVII AmA 17/11

Decyzja, której sentencja nie zawiera precyzyjnie określonego czynu, za który nakładana jest kara pieniężna, podlega uchyleniu.

Decyzją z dnia 3 sierpnia 2010 roku Prezes UOKiK uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 pkt 2 uokik działanie przedsiębiorcy polegające na 1) nieumieszczaniu w reklamach oferowanych kredytów informacji o wysokości rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania obliczonej od całkowitego kosztu kredytu, zgodnie z wymogami zawartymi w ustawie z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim; 2) umieszczeniu w reklamach oferowanych kredytów informacji o wysokości rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania obliczonej w sposób niezgodny z wymogami zawartymi w ustawie z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim. Jednocześnie Prezes UOKiK nakazał przedsiębiorcy publikację sentencji decyzji na stronie internetowej przedsiębiorcy przez okres dwóch miesięcy oraz nakazał publikację sentencji decyzji na jednej z pięciu pierwszych stron dziennika o zasięgu ogólnopolskim. Na przedsiębiorcę została nałożona kara pieniężna.

Sąd Okręgowy uwzględnił odwołanie przedsiębiorcy przede wszystkim z tego powodu, że sentencja decyzji w punktach I i II nie została sformułowana w sposób dostatecznie jasny i jednoznaczny, w wyniku czego nie skonkretyzowano działania powoda uznanego za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów. Sentencja decyzji nie wskazuje bowiem, jakich reklam przedsiębiorcy dotyczy ani jaki był okres stosowania praktyki. Z treści uzasadnienia wynika zaś, że Prezes UOKiK kwestionował jedynie niektóre z reklam przedsiębiorcy. Dodatkowo Sąd Okręgowy wytknął, że uzasadnienie zaskarżonej decyzji „jest wewnętrznie niespójne, co tym bardziej czyni niejasnym treść rozstrzygnięcie”, zaś „brak jasnego oznaczenia czynu stanowiącego praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów uniemożliwia w istocie wniesienie środka odwoławczego, gdyż nie jest możliwe odniesienie i do rozstrzygnięcia i sformułowanie zarzutów”. W konsekwencji przyjął, że zaskarżoną decyzję należy uchylić.

Dawid Miąsik

Zakład Prawa Konkurencji

INP PAN